

Tots aquests i d'altres palaus són de fàcil accés al públic.

Itaewon, per la seva banda, és un camí no gaire ample d'un quilòmetre i mig de llarg. Comença a la cruïlla d'Itaewon i acaba a Hannam-dong. Hi ha moltes cafeteries, bars, discoteques i tota mena de botigues. De matí és el centre turístic i de compres per excel·lència i de nit és l'eix de l'oci, la diversió i la gatzara. Hi ha més de 1.000 negocis i a l'any és visitat per més d'un milió i mig de persones, un 75 per cent de les quals són estrangers. Aproximadament s'estima que de 300 a 500 milions de dòlars circulen anualment per Itaewon.

Palaus reials i Itaewon, Orient i Occident, història i present en el Seül '88.

Però al setembre de 1988, el que compta a la capital coreana són les instal·lacions construïdes per albergar els Jocs Olímpics. Les instal·lacions olímpiques han costat més de set anys d'edificació i només esperen que s'encengui la torxa de l'Estadi Olímpic —una torxa de 22 metres d'alçada, 75 centímetres de gruix i 5,5 metres de gruix en el plat—. Les instal·lacions que es faran servir en els Jocs són els 34 estadis, 72 llocs d'entrenament, vila atlètica i de premsa, apartaments per a la família olímpica, centre de premsa, centre de transmissió internacional, centre olímpic i 6 instal·lacions relacionades amb el Camp Juvenil. A aquests indrets, cal afegir-hi els complementaris, com ara els complexos sanitaris, llocs d'escalfament, posició de notícies, habitacions de transmissió, sales per als VIP, detalls de seguretat, etc.

El Parc Equestre de Kwachon és una de les instal·lacions de més importància, té un centre de competició amb capacitat per a 40.000 persones i 20 centres de pràctiques.

La Vila Atlètica posseeix 12.300 habitacions en total. Hi ha 20 classes de recreacions i serveis d'hotel de primera categoria. El menjador funcionarà durant les 24 hores del dia i té capacitat per a 4.200 persones, administrant plats de més de 6.000 calories diàries. La Vila de Premsa pot albergar 6.000 persones. També compta amb les més modernes instal·lacions auxiliars, amb sales de recepcions, centre de periodistes, etc. El cost diari d'una persona és de 55 dòlars americans.

La Vila de les Famílies Olímpiques consta de 12.960 habitacions, que seran usades per persones relacionades amb l'Olimpíada i alguns turistes estrangers.

L'IBC (Centre de Transmissions Internacionals) és el lloc per a les 10.000

Seül, carrer d'Itaewon.

persones que transmetran a tot el món els Jocs, i va ser inaugurat el 9 de juny d'enguany.

El Parc Olímpic, d'1.650.000 metres quadrats, es troba a l'est de Seül. Reuneix els estadis de tennis, gimnàstica, esgrima, halterofília i ciclisme. Hi ha també el Parc Escultòric, les Instal·lacions de Cultura Esportiva dels Joves, el Centre Olímpic de la Joventut, i el Monument Simbòlic en Commemoració. La idea base del parc és reunir en un mateix complex l'esport, l'art i la cultura.

El transport durant la celebració dels Jocs anirà a càrrec del Ministeri de Transport i la Municipalitat de la Ciutat. Mobilitzaran 240.000 turistes estrangers i a 2,7 milions de persones que

aniran als estadis. El transport dels 35.000 familiars olímpics serà competència exclusiva del SLOOC. El servei d'autobusos consta de 289 línies i els vehicles a emprar són 2.542, que es distribueixen de la següent manera: 776 autobusos, 309 microbusos, 1.326 utilitaris, 69 camions i 62 cotxes d'ús especial. Això a part, a Seül hi ha 65.000 taxistes.

Per a l'allotjament, Seül compta amb 87 hotels i 303 hostals. L'Hotel Shil-la és la caserna general de l'Olimpíada, i és on Joan Antoni Samaranch viurà durant la seva estada a aquella ciutat. Cal afegir-hi les 500 cases particulars ofertes pels coreans als turistes, amb la intenció que coneguin el sistema de vida i els costums autòctons.

MÉS DE 90 ESPORTISTES CATALANS SELECCIONATS PEL COE

Bons auguris per als esportistes catalans

Aquest 1988, Seül no veurà una delegació olímpica catalana convencional. Els esportistes catalans han viatjat a Corea sota bandera espanyola fent cas al lema: l'important és participar.

Faustí Serrallonga

Els analistes no preveuen que els esportistes espanyols repeteixin a Seül els èxits que s'havien assolit en altres convocatòries olímpiques. Les raons no cal buscar-les en la baixa qualitat dels atletes, tot i que, en alguns casos, sí que n'és la causa. La presència conjunta, que des de fa dotze anys no es donava, de les delegacions soviètica

i nord-americana, farà que el llistó se situï més alt que en les anteriors ocasions. L'orgull nacional o el que en quedi, es dipositarà en les mans d'alguns esportistes, pocs, el nivell dels quals supera la mitjana. Així, potser els tennistes pujaran al podi de les medalles. També la vela és un dels recursos últims.

No obstant això, sembla que no cal amoïnar-se massa. Antonio Díaz Miguel, seleccionador de bàsquet, diu a

tot aquell que el vulgui escoltar que la cinquena o sisena plaça ja serien prou bones. Si ell, que és a Seül, diu això, ¿què es pot esperar des d'ací? L'expectació espanyola, que a hores d'ara ja és a Seül, consta de 250 atletes, dels quals uns 90 són catalans. Curiosament, les previsions d'èxit es donen en aquelles modalitats en què hi ha participació, en major o menor grau, d'esportistes catalans. Alguns dels noms que potser sonaran per la megafonia coreana a l'hora de repartir les medalles són: el de Luis Doreste, professor d'Informàtica de la Universitat de Barcelona, que ja té un or olímpic, i que en buscarà un altre participant com a regatista; Josep Marín i Jordi Llopart, marxadors; els tennistes Sergi Casal i Emili Sánchez Vicario; el tirador de plat Eladi Vallduví; i les seleccions de bàsquet i handbol, compostes, majoritàriament per jugadors catalans.

Altres esportistes catalans que han viatjat a Seül són: en atletisme, Montserrat Pujol, que correrà els 800 metres, Carles Turró (4 x 100), Gaietà Cornet (400), Xavier Moracho (110 tanques), Carles Sala (110 tanques) i Alfons Abellán (marató). En aquesta modalitat, es trobarà a faltar la presència de Teresa Rioné.

Una de les representacions més significatives, tant per la qualitat com per la quantitat dels membres que la integren, és la del bàsquet. Noms com Ignasi Solozàbal, Josep Antoni Montero, Josep Maria Maragall, Jordi Villacampa, Andreu Jiménez, Ferran Martínez i el carismàtic Epi conformen

Emili Sánchez Vicario.

les tres quartes parts de l'equip seleccionat. Pel que fa a l'handbol, els catalans són: Jaume Fort, Joan Sagalés, Eugeni Serrano i Jaume Puig. Ells són qui competiran amb les dotze millors seleccions del món, incloses l'URSS i Iugoslàvia. Quant a hoquei herba, cal destacar Santi Grau, els germans Joan i Joaquim Malgosa, Ignasi, Jaume i Xavier Escudé, Jordi Oliva, Miquel de Paz i Jaume Armengol, gairebé tots pertanyents a clubs del Vallès, que hauran de competir amb equips tan pres-

tigiosos com l'australià, el pakistanès o el de Kenya.

Els waterpolistes catalans, per la seva banda, són: Manel Estiarte, que des del 1984 juga i viu a la localitat italiana de Pescara i que ha estat màxim goleador olímpic en dues ocasions; Jordi Neira, Jordi Payà i Jordi Sans.

Tractant més genèricament altres esports, els catalans a Corea són: Núria Garcia i Núria Belchí, gimnastes; Sergi Lòpez, i Dani Serra nedadors i Xavier Vinyoles, remador. □

DES DE 1920, CAP VALENCIÀ NO PUJA AL PÒDIUM

Pocs atletes valencians a Seül

L'esport valencià acudeix a Seül amb pocs noms i condicions molt precàries. Els atletes Josep Manuel Albentosa i Xavier Arques i el jugador de bàsquet Quique Andreu són alguns dels nostres representants.

J. G. C. (Seül)

Agustí Sancho Agustina, nascut a Bell-lloc del Pla (la Plana Alta), va ser el primer valencià que va pujar al pòdiu olímpic, com a membre de l'equip nacional de futbol que va obtenir la medalla de plata als Jocs Olímpics d'Anvers el 1920. Sancho, que es va fer famós com a centrecampista en el F.C. Barcelona, no ha tingut cap èmul. L'esport valencià no pot presumir de grans gestes olímpiques.

Agustí Sancho ha passat quasi inadvertit per a la història de l'esport de la nostra terra; tant, que sempre s'ha afirmat que el primer jugador de futbol in-

ternacional valencià va ser Eduard Curbells Ridaura, jugador del València C.F. Menys transcendència ha tingut encara Francesc Amorós, que pot ser considerat com un dels pares de la gimnàstica mundial. Amorós va tenir la desgràcia de creure en les idees de la Il·lustració i, perseguit per Fernando VII, va haver d'exiliar-se. A França va crear la gran escola gimnàstica de la qual han begut molts països europeus.

L'esport valencià acudeix a Seül en condicions precàries. El nombre i la qualitat dels seleccionats no pot enorgullir ningú. El País Valencià no és cap lluminària esportiva en el panorama de l'estat espanyol.

Ignasi Solozàbal.